

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **F. E.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č. j. OAM-821/ZA-ZA04-ZA15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č. j. OAM-821/ZA-ZA04-ZA15-2015 (dále též „žalovaného“) rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti některých z členských států (dále též „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Maďarsko.

Žalobou ze dne 2. 12. 2015 doručenou téhož dne zdejšímu soudu se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Uvedl, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých procesních právech. V žalobních bodech označil porušení ust. § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), článek 3 odst. 2 a článek 27 Dublinského nařízení, článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv, článek 31 a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť přemístěním do Maďarska hrozí žalobci bezprostřední riziko porušení zákazu zásady non-refoulement. Dále pak uvedl, že správní orgán dospěl k chybnému závěru, že přemístění žalobce do Maďarska je možné, když opominul celou řadu důvěryhodných zdrojů, které žalobce příkladmo ve své žalobě uvedl, a které poukazovaly na systematické nedostatky v maďarském azylovém řízení. Byl toho názoru, že z žádné části dublinského nařízení neplyne, že by snad předpokladem existence systematických nedostatků v azylovém řízení v určitém členském státě Evropské unie musela být deklarace takovýchto nedostatků na úrovni závazného rozhodnutí vydaného orgány Evropské unie či jinou konkrétní institucí. Další pochybení správního orgánu spatřoval v neaplikování individuálního posouzení, zda v konkrétním individuálním případě žalobci hrozí riziko porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Uvedl, že v případě jeho předání do Maďarska a jeho případného navrácení do Afghánistánu mu hrozí nebezpečí vážné újmy a pronásledování z toho důvodu, že jeho manželku její otec prohrál v hazardu. V případě přemístění žalobce do Maďarska hrozí též, že jeho azylové důvody, které nebyly v České republice vůbec posuzovány, nebudou řádně posouzeny ani v Maďarsku.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 20. 1. 2016 popřel oprávněnost žalobních námitek, trval na správnosti vydaného rozhodnutí, v němž žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Správní orgán postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce dne 5. 9. 2015 požádal na území Maďarska jako prvním členském státě Evropské unie o udělení mezinárodní ochrany. Dle článku 18 Dublinského nařízení je tedy Maďarsko státem příslušným k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu. Je tak povinno žalobce přijmout zpět na své území a tuto žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit. Správní orgán požádal dne 21. 9. 2015 Maďarsko o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 6. 10. 2015 uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí je tak opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K žalobní námitce, že maďarský azylový systém vykazuje závažné systémové nedostatky, uvedl, že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou

republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Vyskytly-li by se nějaké problémy, má žalobce možnost se s žádostí o pomoc obrátit na příslušné tamní orgány či instituce. Jeho obava z návratu do Maďarska je tak neopodstatněná. Dublinské nařízení, o jehož aplikaci a uplatnění se v daném případě jedná, je bezprostředně závazné jak pro Českou republiku, tak i pro Maďarsko, jakožto státy Evropské unie, Dublinské řízení je v podstatě řízení řešící pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru. Správní orgán byl přesvědčen, že žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Maďarsko, jak již uvedeno výše, je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobce do Maďarska.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 21. 9. 2015. Uvedl, že z vlasti vycestoval v průběhu měsíce června 2015 se svou současnou manželkou, S. E., kterou její otec prohrál v hazardu. Dokonce ji zbil, když odmítla za daným mužem odejít a má poranění na zádech. Rozhodli se proto, že společně utečou. Jiný důvod k odchodu z vlasti neměl. Nejdříve odjeli do Íránu, kde si chtěli vyřídit doklady k pobytu. Byl na něho učiněn nátlak, aby jel bojovat do Sýrie, proto se rozhodl s manželkou za pomoci převaděčů vycestovat do Řecka. V ČR žije jeho vzdálený příbuzný. Do vlasti se nechce vrátit, jelikož manželku v podstatě unesl.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí, Hlavy druhé, dílu I. s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body, jimiž bylo vytýkáno žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále též „správní řád“), nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Rozhodnutí bylo srozumitelně a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými

skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu, dále s přihlédnutím k čl. 3 odst. 1, odst. 2, čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11 a čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

V souladu s čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 7 odst. 1 citovaného Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Žalovaný proto zkoumal, zda vůbec ve smyslu uvedeného nařízení je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování správní orgán řídil, pokud řízení zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. b) citovaného zákona. Bylo zjištěno, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, tento byl dne 26. 8. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem platného Schengenského víza č. 002083168 vydaného Litevskou republikou v zastoupení za Maďarsko dne 15. 7. 2015 v Jerevanu s platností ode dne 13. 8. 2015 do dne 11. 9. 2015, počtem 20 dní pobytu a jednorázovým vstupem. Tyto skutečnosti odůvodňovaly postup dle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle kterého *„pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.“* Podle čl. 12 odst. 2 citovaného Nařízení *„pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“* Na základě aplikace citovaného čl. 12 tohoto Nařízení požádal správní orgán dne 21. 9. 2015 o přijetí žalobce o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Maďarsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 6.10.2015 uplynutím lhůty pro odpověď obdržel informaci, že Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele.

Správní orgán též posoudil otázku, zda v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z návratu do Maďarska. Správní soud proto argumentaci žalovaného akceptoval a dále konstatoval, že v projednávaném případě šlo správně o aplikaci a uplatnění bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. Dublin III.), které je závazné jak pro Českou republiku, tak

i pro Maďarsko, jako státy Evropské unie a předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného je posouzení, který stát podle citovaného Nařízení je příslušný k posouzení vlastní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V žalobních námitkách žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho základní práva v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv. S uvedenou argumentací se soud neztotožnil. Maďarsko je členem Evropské unie, dodržování lidských práv je zajišťováno státní mocí, která také ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Soud se rovněž neztotožnil s žalobcovým tvrzením, že se správní orgán nezabýval pečlivým a individuálním posouzením jeho situace v případě přemístění do Maďarska. Ve světle těchto tvrzení pak žalobce argumentoval, že napadeným rozhodnutím byl porušen článek 3 odst. 2 Dublinského nařízení a polemizoval s právním posouzením jeho věci správním orgánem. V této souvislosti soud odkazuje na ústavní nález č. III ÚS 3561/15 ze dne 12. 1. 2016, v němž „ústavní soud připomíná svoji ustálenou judikaturu souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho Velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise *Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva* č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. nález ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N221/59SbNU195) a v něm citovaný nález ze dne 30. ledna 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N17/44SbNU2017)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy.“ V případě žalobce se sice nejednalo o vyhoštění, nicméně zdejší soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na případy „přemístění“ žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Žalobce se ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv vyjádřil v žalobě. Soud je však toho názoru, že se s uvedenou námitkou správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnal. Sdílí přesvědčení žalovaného, že žalobce neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp., že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky. Zdejšímu soudu je sice známo, že v současné době je předmětem zvýšené pozornosti situace v Maďarsku, které je konfrontováno s masovým přílivem uprchlíků nejen z Kosova, ale i ze zemi Blízkého a Středního východu, kteří překračují hranice Maďarska přes jeho jižní a jihovýchodní sousedy, tedy Srbsko a Rumunsko. Jedná se z pohledu imigrantů o tranzitní zemi, neboť většina z nich pokračuje dále v cestě do západních evropských zemí, zejména Německa. Z tohoto pohledu lze připustit, že v důsledku vlny imigrantů je Maďarský azylový systém vystaven problému ubytování těchto imigrantů a zajištění potřebných standardů péče požadovaných evropským právem. Žalobce by tak mohl čelit sníženému sociálnímu standardu zajištění životních potřeb po eventuálním návratu do Maďarska, nelze však z tohoto vydedukovat, že by maďarský azylový systém jej vystavil mučení či nelidskému zacházení ve smyslu článku 3 citované Úmluvy.

Soud tudíž sdílí přesvědčení žalovaného, že žalobce neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven této reálné hrozbě, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro něho o azyl systémové nedostatky. V rozhodnutí správního orgánu neshledal soud žádné vady, jež by bylo možno kvalifikovat jako zásah do základních práv a svobod žalobce, rozhodnutí žalovaného je přesvědčivým způsobem zdůvodněno, konkrétně citovanými právními ustanoveními příslušných právních předpisů v odůvodnění rozhodnutí citovanými.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu lze tedy uzavřít, že žalovaný se nedopustil po stránce právní i skutkové závažného pochybení, jestliže dozal dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie. V daném případě dokončí posouzení předmětné žádosti Maďarsko, které je zároveň povinno převzít i žalobce na své území [článek 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013] ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, tak byly dány důvody k zastavení řízení, jelikož žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná. Přesun žalobce z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek (článek 19 odst. 3 Nařízení).

S ohledem na výše uvedené tedy nezbylo než žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová